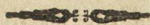

Но твойтъ поменъ вѣчно милъ
За насъ остава и слѣдъ гроба.

Бързи жестокото време,
И вѣне нѣжнийтъ триянтафилъ;
Кипаристъ единъ стои
До гроба тихъ и неповнѣлъ.

ГЛАВА 9.

Какво пострада Иона.

Когато нѣкои отъ множеството останяхъ за да внушѣтъ отъ погребалната транеца заедно съ свещеницитѣ, Иона придружена отъ слугинитѣ си отиваше тъжна и прискърбна у дома си. Слѣдъ като принесе и последната дань на паметъта на брата си, и умътъ ѝ се разведри колкогодъ отъ летаргіята на скърбъта, тя поченъ вече да мисли за годеника си и за страшното противъ него обвиненіе. Тя не можеше, както казахмы, нито за една минута да повѣрва невѣроятната клевета, но, като съвзе голѣмы подозрѣнія срѣщо Арбака, осъщаше че бѣ длъжна за оправданіе на честъта на годеника си и ради помена на брата си да съобши на Претора собственичѣ си подозрѣнія колкото и да бѣхъ тѣ сумнителны. Като испита слугинитѣ, които, както понапредъ казахмы, отъ уваженіе къмъ чрезмѣрната ѝ скърбъ, помислихъ да не ѝ откриватъ състояніето на Главка, научи са, че той былъ пострадалъ понапредъ отъ опасно прежеде, а сега са намѣрвалъ подъ съдъ въ кѣщата на Салустія докато са назначи деньтъ на съдбата му.

«Богове, спасете го! извика тя. Но какъ можихъ да го забравѣмъ до тѣзи минута? да не вѣрва той че го отбѣгвамъ? не трѣба да са мажъ вече, нека му отдамъ длъжното оправданіе, нека го научи свѣтътъ че азъ, най близката роднина на убития, вѣрвамъ че Главкъ е съвършено невиненъ отъ тѣзи кръвъ. Нека побързамъ! нека побързамъ да го утѣшѣмъ, да го насърчѣмъ! и ако не ма повѣрватъ, ако не сподѣлятъ убѣжденіето ми, ако са осъди на заточеніе или на смъртъ, искамъ да бѣдѣ причастна на неговото осъждане.»

И вървеше тя нѣкакъ машинално, замислена, и безъ да съзнава кѣдѣ отива, като искаше ту да срѣшне Претора, ту да са управи къмъ кѣщата на Главка. Въ туй време тя преминѣ градскитѣ